

Україна – 200

Опубліковано: 04.09.2017 Автор: [Деркачова Ольга](#)

Мій син народився у 2000 році. То були часи напівпорожніх пологових будинків. Пам'ятаю, як санітарка, яка мила підлогу в моїй палаті, бідкалася, що то, мабуть, кінець світу гряде, а як не світу, то України точно. Хоча Україна – це і є наш світ. Покоління 2000-тисячників зараз фактично доросле, чимало із них є свіжоспеченими студентами вишів. Вони вільні, розкуті, впевнені, кмітливі. Багато із них вже не вміють писати російською, але чудово пишуть англійською, вони уявляють своє життя без «Війни і миру», але не уявляють його без «Саду Гетсиманського». Вони на собі чудово відчували переваги миру і що таке жити в країні, де війна. Це те покоління, яке ми ґанили, що воно, крім своїх гаджетів, нічого не бачить (не будемо вдаватися в деталі, що це саме ми підсадили їх на оте все), а воно бігало на Майдан і віддавало свої кишенькові гроші на потреби військових. Воно доводило і доводить, що рівень освіченості – це дещо інше, аніж цитування російської класики (але не будемо про мовне питання). Воно не боїться ні реформ, ні змін. І воно хоче жити тут, в Україні, і саме жити, а не животіти. Цинічні і наївні романтики-інтелектуали... Серед них є чимало таких, що могли би стати нобелівськими лауреатами. Але, на жаль, і це страшно, тепер у них більше шансів стати «двохсотими». Такі часи, що символом нашої сучасної України є оті 200. Двохсотбальні і «двохсоті»...

Письменник Сергій Синюк звернув якимось увагу на те, що під час польського повстання 1830-1831 років у Польщі не було ні Міцкевича, ні Словацького, ні Шопена. Можна розцінювати це як певну випадковість. Хоча він наполягає на думці, що це не збіг, адже хтосьна, що було би з цими геніями, якби вони опинилися у центрі повстання. То він до того, що геніїв треба берегти. Своїх ми любимо кидати під танки. Нам мало того, що вони роблять, вони повинні власної кров'ю довести свою любов і нам, і Україні. Але хто ж тоді лишиться? Боюся, аби після війни не почалося полювання на відьом, коли спільнота влаштовуватиме допити митцям та науковцям, чому не всі із них були в окопах, чому не обмотувалися гранатами і не керували танками. Ми не вміємо шанувати своїх героїв: ні мертвих, ні живих, ні тих, хто має усі шанси стати героями. Ми кидаємо їх, як сліпих кошенят у воду, за принципом: виживуть – добре, не виживуть – значить, не достатньо люблять Україну. Хочеш бути генієм свого народу? Будь, але спочатку виживи і здолай усі випробовування, які тобі цей народ влаштує. А за це, можливо, будеш мати пам'ятничок, переплавлений з колишнього комуністичного лідера.

Не вірите? Перечитайте життєпис Василя Стуса. І його тексти теж. Бо зараз ми здебільшого патетично кричимо про невідбуле Стусове нобелівське лауреатство. Я вам процитую трохи іншого Стуса: «Я обвинувачую внутрішніх рецензентів КДБ, які писали оцінки на вилучені твори українських літераторів. З них я можу назвати А. Каспрука (Інститут літератури АН УРСР), який рецензував збірку моїх віршів та літературно-критичні статті, А. Ковтуненка (Інститут літератури АН УРСР), автора «відгуку» на збірку «Крик з могили» М. Холодного, авторів колективної рецензії на книгу І. Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація?» А. Скабу, В. Євдокименка, Ю. Збанацького, В. Козаченка, Л. Нагорну (Інститут історії партії), П. Недбайла (доцент катедри журналістики Львівського університету). Підставою для притягнення їх до судової відповідальності можуть бути наявні в справі їх рецензії з відверто поліційними, кровожерними заявами. Гадаю, що їхня вина в проведенні масових

репресій така сама, як і штатних кадебістів. Вони такі самі душогуби, як слідчі і судді». З цікавості простежте долі цих людей. Щоби було ще цікавіше, наведу вам приклад однієї долі – Л. Нагорної. У Вікіпедії є розділ про причетність її до репресій у рамках погрому української інтелігенції. А ще є довідка, що нещодавно вона отримала Орден княгині Ольги. Знаєте, за що? Цитую: «За значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток Української держави, вагомі трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю». А знаєте, коли її нагородили? У 2016 році. І це не єдиний приклад зневаги до українського народу і цинізму нашої доби.

У нас якось так завжди складається: немає часу на феноменів нашої доби, але є час на негідників.

А ми що? А ми тішимося досягненням наших українців за кордоном і створюємо їм всі умови, аби вони нічого не досягли тут. Бо немає їм тут місця. Зрештою, закордон кращий за концтабір. Чи не так?

Пам'ятаєте нещодавні історії двохсотбальників і про те, як для деяких із них вступ на омріяну спеціальність так і залишився мрією? Бо ми обрали слабших і надали їм пільги. А мали би тих двохсотбальників носити на руках і дякувати їм, що вони обирають українські виші, бо ж кому, як не їм будувати Україну, та ще й таку, щоб за двохсотбальною шкалою оцінили на 200?

І я молю Бога про те, аби цьогорічні двохсотбальники не стали за рік-два «двохсотими». Бо війна триває, і не видно їй ні кінця, ні краю.